

Majorero-dromedaris Europa's enige kameelachtige

Voor veel toeristen is een bezoek aan Lanzarote genieten van het unieke landschap dat gevormd is door vele vulkaanuitbarstingen en waarop bijzondere korstmossen groeien. Daarnaast kent Lanzarote dadelpalmen, Canarische dennen, Opuntia-cactussen waarop de schildluizen leven die de rode kleurstof cochinille leveren, en je hebt de blinde witte kreeftjes in een grot aan de kust; dat is de unieke flora en fauna van dit eiland. Maar wat veel toeristen niet weten als ze het vulkaanlandschap van Timanfaya bezoeken op de rug van een dromedaris, is dat deze eenbulter op zich ook al zeldzaam is.

Pas onlangs werd de zogenoemde Majorero-dromedaris* voor het eerst beter onderzocht en werd middels genetisch onderzoek met microsatellite-markers duidelijk dat hij meer verschilde van de Afrikaanse soortgenoten dan aanvankelijk werd verondersteld. Het is een apart ras. De Spaanse onderzoekers Minguez, Checa en Garcia-Atance uit Almeria en Madrid (Animal Genetic Resources Information, no. 36, 2005, pp. 61-71) gingen nog een stapje verder door te stellen dat dit ras de enige Europese kameelachtige is; immers, de Canarische Eilanden behoren staatkundig gezien tot Spanje, dus tot de EU. Ook werd duidelijk dat er door de Canarische eigenaren (middels onder meer een stamboek) goed mee wordt gefokt, want de inteeltcoëfficiënt is hier veel lager dan op het Afrikaanse continent.

Ingevoerd

De meningen zijn verdeeld hoe deze eenbultigen op de Canarische Eilanden kwamen. Vanwege de korte afstand tot het Afrikaanse continent zou je geneigd zijn te veronderstellen dat ze inheems zijn. Maar vanwege het feit dat er geen geschreven bronnen of andere bewijzen zijn dat er kameelachtigen op de

Canarische Eilanden voorkwamen vóór de Guanche-cultuur, moeten we aannemen dat ze ingevoerd zijn. Sommige historici nemen aan dat ze meekwamen met een leger dat Lanzarote voor het eerst veroverde in 1402. Hun

R. Zanderink

R. Zanderink

Normandische leider Juan de Bethencourt zou de dromedarissen op zoek naar een veilig heenkomen tijdens een storm in een Marokkaanse haven hebben gekocht en vervolgens op Lanzarote hebben achtergelaten. Andere bronnen melden dat de dromedarissen werden geïntroduceerd door een van de eerste Spaanse gouverneurs, Diego Garcia Herrera, in de laatvijftiende eeuw, die ze op zoek naar slaven voor de dunbevolkte nieuwe koloniën aan de Afrikaanse kust vond. Dromedarissen werden via de Canarische Eilanden zelfs meegenomen naar Zuid-Amerika, waar ze helaas niet konden acclimatiseren. Zo werd Peru – waar bijvoorbeeld langs de kust nauwelijks regen valt – een geschikt land geacht. De sterker dan de lama's veronderstelde dromedarissen werden uitstekend geschikt geacht voor het transport van suikerriet. Zelfs naar Australië werden dromedarissen van Lanzarote vervoerd. Op

Lanzarote echter deden ze het uitstekend en het aantal nam snel toe.

De kleur van de Majorero-dromedaris is vrijwel altijd crème-beige tot iets rood, in tegenstelling tot de Afrikaanse dieren, die veel heterogener van kleur zijn (van wit tot bruin). De bult van de Majorero is lager en smaller dan die van de Afrikaanse, is driehoekig en komt niet voorbij de schouderbladen of de zesde lumbale wervel. De wol is altijd recht en grof en niet gekruld. De caudale en craniale spieren van het bekken van de Majorero zijn veel minder goed ontwikkeld dan die van de Afrikaanse. Het is daardoor – al dan niet zo gefokt – uitermate geschikt voor het transport van mensen door de uitstekende ligging van het zadel. Vrouwelijke Majorero's staan bekend vanwege hun jaloezie als de eigenaar meer aandacht besteedt aan een andere dromedaris. Door de vaste taken met een vast dienstrooster voor toeristenvervoer, lijkt de

R. Zanderink

